

Gặp Lại "Người Xưa"

1.

Nhận được thư người bạn trong nước gửi, ông Vận mừng lắm. Thế là sau mấy chục năm tìm kiếm thăm hỏi, sau mấy chục năm nung nấu nhớ thương, bây giờ ông sắp đạt được ý muốn. Trong thư người bạn nhấn mạnh: "Chắc chắn đó là "người xưa" của anh rồi. Nàng hiện sống tại một quận lỵ nhỏ trên vùng cao Pleiku và đã thôi nghề dạy học về hưu. Theo lời mô tả của người

quen của tôi thì chồng nàng qua đời sau năm 1975, hiện nàng ở với người con gái độc nhất đã lập gia đình. Tất nhiên thời gian (ngót nửa thế kỷ rồi còn gì!) cộng với đời sống khó khăn và nỗi sầu đơn chiếc đã tàn phá dung nhan người đẹp nhưng tôi tin với tình yêu mãnh liệt bền vững của anh sẽ vượt tất cả. Ông thần hạnh phúc có lẽ đang mở rộng cánh tay đón chào anh trong ngày trùng phùng hội ngộ. Xin có lời cầu chúc anh đạt ý nguyện, sớm gặp lại "người xưa".

Ông Vận đã về hưu hơn năm nên chẳng mấy khó khăn trong việc thu xếp ngày giờ đi Việt Nam. Bây giờ lại đang là mùa thu, mùa kỷ niệm ông gặp gỡ nàng. Tuy ở tuổi ngót 70 mà ông Vận thấy lòng mình bừng bừng sống lại tuổi ba mươi. Ngọn lửa yêu thương tưởng tắt ngấm bấy lâu giờ bỗng trở dậy cháy hừng hực. Ông nao nức, ông bồn chồn, ông khắc khoải mong muốn gặp mặt nàng ngay để ôm chặt nàng trong vòng tay tình ái nóng bỏng. Mấy chục năm qua tưởng đã phai pha, mờ nhạt, quên lãng...

2.

Sau khi mãn khóa đào tạo sĩ quan trường Bộ binh Thủ Đức, tôi được phân phối về một đơn vị thuộc vùng Cao nguyên nơi có "phố núi cao, phố núi mờ sương". "Anh khách lạ" là tôi trong những ngày đầu tại nơi này buồn lắm. Vừa lấy xong bằng tú tài tôi phải giã từ đời sống học sinh, giã biệt học đường với bao mộng ước cao vút ngày mai, và nhất là phải rời khỏi mái ấm gia đình vào quân trường làm nghĩa vụ công dân thời loạn. Bị quăng vào đời quân ngũ tôi cảm thấy mình chẳng còn là mình nữa, chỉ là một con số trong vô vàn con số và bị cuốn hút trong guồng máy chiến tranh to lớn dữ dội hung bạo. Tôi đang lao vào cõi chết. Con

đường hy vọng, con đường hoa gấm thơ mộng của tuổi trẻ như chết hẳn trong tôi. Thế mà không. Trong một cuộc hành quân nơi quận lỵ hẻo lánh vùng cao, tôi tình cờ gặp nàng: một cô giáo Saigon thuyên chuyển lên đây dạy học đã mấy năm. Đôi mắt buồn vời vời của Thu, tên cô giáo, đã làm xao xuyên rung động lòng tôi. Phải nói là Thu đẹp và rất giống với mẫu người trong mộng mà tôi hằng mơ ước. Qua mấy lần gặp gỡ tìm hiểu chúng tôi yêu nhau. Khi nghe tôi tỏ lộ tình yêu đôi mắt buồn vời vời của Thu đã sáng bừng lên. Đây là mối tình đầu đời của tôi và cả của Thu. Tình yêu thăng hoa làm tôi quên đời quân ngũ nhọc nhằn gian nan đang vật vã với chiến tranh, với bất trắc chết chóc, hoạn nạn. Chúng tôi hứa hẹn, chúng tôi thề thốt xây dựng lứa đôi ngày mai. Có thể nói đây là dòng suối tươi mát đã đem lại, đã làm sống lại tuổi trẻ tràn ngập yêu đương khỏa lấp đời sống hiện tại buồn thảm khô héo. Chúng tôi đã thêu dệt biết bao mộng đẹp. Rồi nhu cầu chiến trận bắt chúng tôi phải tạm thời xa nhau, đơn vị tôi chuyển đi nơi khác. Trong ngày tạm biệt, Thu đã gục đầu vào vai tôi khóc, nước mắt ướt đầm cả vai áo tôi. Nàng lo sợ buổi chia tay hôm nay sẽ là vĩnh viễn. Tôi đã hết lời an ủi và nhắc lại lời thề thốt lần nữa mà Thu vẫn nức nở buồn thảm, vô vọng. Quả thật tôi cũng không bao giờ ngờ đó lại là lần chót chúng tôi bên nhau để rồi vĩnh viễn ngàn trùng xa cách. Một thời gian sau chiến trận kéo tới vùng Thu sống và tôi biệt tăm tin tức nàng từ đó. Tôi nghĩ có lẽ chiến tranh đã cướp mất mạng sống của Thu, tuy nhiên tôi vẫn chưa tuyệt vọng. Tôi vẫn "trông và chờ". Nhưng tin nàng theo năm tháng biến biệt tăm hơi. Có lẽ càng sống trong vô vọng thì tình yêu càng tăng theo số nhân. Hình như một ông nhà văn nào đó đã viết như vậy. Và mối tình của tôi đối với Thu quả đúng thế.

Mấy năm sau tôi lập gia đình với một cô bạn gái cũ nhưng lòng lúc nào cũng tràn ngập nhớ thương người tình Thu. Vợ tôi biết nên đời sống gia đình không có hạnh phúc, mặc dầu chúng tôi đã có với nhau hai con. Sau ngày 30 tháng tư năm 1975 tôi bị bắt tù cải tạo, vợ tôi tự ý chấm dứt cuộc hôn nhân và cùng người tình mới dẫn hai con tôi vượt biển sang Úc làm lại cuộc đời. Tù về tôi được sang Hoa Kỳ tái định cư theo chương trình HO. Ổn định cuộc sống với công ăn việc làm xong, tôi lập gia đình lần thứ hai. Nhưng cuộc hôn nhân này cũng chẳng kéo dài được bao lâu. Sống nơi xứ người với cái tuổi xế chiều đơn độc, tôi thêm khát một mái ấm gia đình, thêm khát một bàn tay mềm mại truyền hơi ấm yêu thương của người đàn bà. Tôi lại nghĩ và nhớ tới Thu. Mấy chục năm trời qua bao biến thiên, qua bao bão tố, qua bao hủy hoại của thời gian, hình bóng Thu vẫn không mờ nhạt trong tôi. Trái lại lúc nào cũng bừng bừng tràn ngập yêu thương như ngày đầu gặp gỡ. Qua hai cuộc hôn nhân thất bại tôi càng thấy thần tượng yêu thương của tôi vẫn là Thu, cô giáo tỉnh lẻ năm nào. Tôi quyết tâm tìm kiếm nàng bằng được

để sống cho hết khoảng thời gian còn lại của đời người. Nhất định là như thế và phải như thế! Tôi mua vé máy bay và hăm hở lên đường về nước tìm gặp lại người tình xưa. Cả một chân trời yêu thương dĩ vãng sống dậy choáng ngập tâm hồn tôi. Ôi, trong buổi hoàng hôn đời người mà còn gặp lại người tình thuở ban đầu, còn gặp lại người yêu lý tưởng của mình thật hạnh phúc sung sướng biết bao! Tôi nghĩ tới đôi mắt buồn thăm thẳm của Thu sẽ mở lớn và bừng sáng khi bất ngờ trông thấy tôi. Nàng sẽ òa khóc hay cười hơn hờ sung sướng? Khuôn mặt đẹp đẽ trẻ trung của người yêu ngày nào hiển hiện trước mắt tôi. Em yêu, sau lần gặp lại này chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau nữa em nhé! Anh sẽ đưa em sang Mỹ. Anh sẽ dẫn dắt em vào cõi thiên đường của trái đất. Chúng ta cầm tay nhau đi vào con đường tuy đã ngả bóng hoàng hôn, không còn hoa lá xanh tươi rực rỡ hai bên đường chào đón như những ngày tuổi trẻ xa xưa nhưng vẫn còn ngan ngát hương lòng.

3.

Vừa xuống phi trường Tân Sơn Nhất, ông Vận không cần nghỉ ngơi, quên cả mệt nhọc ra ngay bến xe đò đi Pleiku liền. Trên đường đi hình ảnh Thu ngày xưa chiếm trọn vẹn trong tâm tưởng ông. Ông chẳng còn đầu óc đâu để quan sát cảnh vật đã thay hình đổi dạng. Hỏi thăm mới biết chỗ nàng ở hiện tại đúng là nơi trước đây hai người tình cò gặp gỡ, giờ đã đổi tên. Có lẽ khi về già nàng muốn trở lại chốn cũ để sống với dĩ vãng, với mối tình đầu vàng son thơ mộng? Ông Vận buông thả cho tưởng tượng bay bổng tới giây phút hai người gặp lại nhau nên quên cả việc mình đang ngồi trên chuyến xe đò phóng vun vút qua những con đường dài heo hút, qua những núi đồi tro trọi cỏ cây vàng úa. Mùa thu đang tàn tạ nơi đây. Ông Vận thoáng nghe có tiếng người ngồi phía sau xe nói: "Cuối thu cao nguyên thật buồn! Có lẽ gần bốn mươi năm tôi mới trở lại nơi này. Cảnh cũ người xưa thay đổi hết rồi!". Bất giác ông Vận tặc lưỡi: "Mau thật, mới ngày nào mà đã ngót nửa thế kỷ trôi qua...". Hiện tại ông chẳng thấy cuối thu buồn chút nào. Lòng ông hoa lá mùa xuân đang nở rộ.

4.

Đứng trước căn nhà nhỏ cũ kỹ có hàng rậu phía trước, ông Vận lên tiếng hỏi. Mấy phút sau một người đàn bà lớn tuổi bước ra. Bà ta gầy nhỏ có vẻ ốm yếu, tóc bạc trắng, cất tiếng: "Ông hỏi ai?". Giọng nói uể oải mệt mỏi như của người mới lành bệnh. "Xin lỗi, đây có phải là nhà bà Thu?". "Dạ, phải!". "Tôi muốn gặp bà Thu". "Thưa tôi đây". Ông Vận như người rớt từ tầng cao xuống. Ông không tin vào tai mình vừa nghe. Ông nhắc lại câu hỏi lần nữa: "Tôi muốn gặp bà Thu". "Thưa chính tôi

đây!" Ông Vận thấy đôi mắt mình mờ hẳn đi, chân tay bủn rủn rã rời hệt hăng. Đây là Thu, con người mấy chục năm nay ông cố tìm gặp và thương nhớ ngút ngàn? Thu bây giờ là hiện thân của một bà già mỗi mồn sức sống? Ông không thể tin vào mắt mình và cũng không thể tin người đàn bà già yếu còm cõi này là người yêu, người đẹp năm xưa của ông. Chẳng lẽ thời gian và cuộc sống khó khăn khắc nghiệt đã biến người đẹp của ông thành một con người khác hoàn toàn suy sụp, xa lạ? Không, nhất định người đàn bà này không phải là Thu - người tình đầu đời của ông mà mấy chục năm qua hình bóng nàng vẫn hiển hiện sống động cùng ông. Tôi không tin người đàn bà này là Thu. Thu chết thật rồi! Thu chết thật rồi! Trong đầu ông Vận vang lên tiếng rên thảm thiết. Ông không ngăn nổi tiếng thở dài. Ông nhắc lại câu hỏi một cách vô định: "Bà là bà Thu?" Người đàn bà có vẻ không muốn nhắc lại câu trả lời nữa chỉ khẽ gật đầu. Sau một phút định thần lấy lại bình tĩnh, ông Vận làm ra vẻ thản nhiên nói: "Thưa bà, tôi là em ông Vận, người bạn trai của bà khi xưa. Ông Vận hiện sống ở Mỹ nhờ tôi đem ít quà về tặng bà". Người đàn bà nói như lầm bầm một mình: "Thảo nào tôi trông ông ngờ ngợ...". Câu nói ngừng ở đây và ông Vận thấy đôi mắt mờ đục, dài nhỏ như sợi chỉ (chứ không mở lớn và bừng sáng như ông nghĩ) của người đàn bà nước mắt sắp trào ra. Ông xúc động muốn ôm chầm lấy bà nhưng không hiểu một động lực vô hình nào đã ngăn cản ông. Khi đưa tay nhận gói quà, ông Vận thấy hai bàn tay mong manh khô gầy nhiều gân xanh của bà hơi run rẩy. Hình như bà cũng cố kìm nén xúc động, nói: "Xin mời ông vào nhà dùng chén trà để tôi có lời tạ ơn". Ông Vận từ chối. Sau cái thở dài buồn bã mà ông cố nén, ông nói lời chào biệt và vội vã cúi đầu cất bước. Trước mắt ông mặt đất như rung rinh nổi sóng. Ông có cảm giác rờn rợn phía sau lưng bà Thu đang nhìn theo ông và đưa tay gạt nước mắt.

5.

Anh Minh quý mến,

Sau ngày nhận được thư anh, tôi vội thu xếp để về nước tìm gặp Thu ngay. Và tôi đã gặp nàng nhưng hơi ôi, đó là một con người khác, một bà già héo hắt buồn bã, khác hẳn Thu của tôi ngày xưa. Tôi không tài nào nhận ra nàng nữa, không tìm thấy bất cứ một dấu ấn nào của nàng nữa. Không biết nàng sau đó có nhận ra tôi không nhưng với tôi tất cả đã sụp đổ tan tành. Tôi cũng không hiểu sao lúc đó tôi lại có thể nhanh nhậy chối bỏ mình một cách tàn nhẫn như thế. Cầu trời cho Thu không nhận ra tôi. Nếu nhận ra chắc nàng chết mất. Tôi không nên tìm gặp lại nàng mới phải, vì như vậy sẽ giữ được mãi mãi hình ảnh trẻ đẹp của người tình lý tưởng năm xưa. Nhất là đôi mắt mùa thu buồn thăm thẳm của nàng. Đôi mắt đã theo tôi suốt mấy chục năm trời! Thế là Thu đã

thật sự chết trong tôi, mỗi tình huống sông cạn núi mòn không phai nhạt. Anh có biết nữa hồn đau thương của tôi lại chết luôn khi một buổi tối tôi vào quán cà phê nhạc tìm quên lãng, nghe giọng hát của người nữ ca sĩ như rên rỉ từ trong máy phát ra: "Nhắm mắt cho tôi tìm một thoáng hương xưa...". Tôi không hiểu sao câu hát lại gây trong tôi cú sốc mạnh mẽ dữ dội như vậy. Bây giờ cả hình lẫn bóng và cả hương xưa đều tiêu tan mất rồi! Lẽ ra tôi phải thương cảm số phận nàng. Tôi phải ôm chặt lấy nàng phủ kín thương yêu bù đắp cho nàng thời gian đã mất. Thế mà tôi...tôi đã hành động như một kẻ bội tình. Thực ra tôi cũng chẳng hiểu tôi lúc ấy ra sao nữa! Tôi hy vọng anh không nợ kết tội tôi là con người vô tâm, bạc bẽo. Và tôi rất biết ơn anh đã bỏ nhiều công sức tìm giúp tôi "người xưa". Thành phố tôi đang sống mấy hôm nay trời nóng lạnh bất thường và thiên tai cũng như nhân tai đang hàm hè đe dọa phá phách hủy hoại.

Chúc anh những ngày tháng sống nhàn hạ thanh thản bên gia đình vợ con và thỉnh thoảng viết thư cho tôi nhưng xin anh một điều: tuyệt đối không nhắc tới "người xưa" của tôi nữa! Tôi muốn quên, quên hết! Chào anh".

Thanh Thương Hoàng

Nguồn: http://www.thanhthuonghoang.com/gap_lai_nguoi_xua.html

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 8700 TÁC PHẨM